

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

2 octombrie 2014*

„Recurs — Dreptul de a fi ascultat — Dreptul la judecarea cauzei de către instanța stabilită de lege — Acces la documentele instituțiilor — Refuz parțial de a acorda reclamantului accesul la documentele în cauză — Decizie inițială de refuz — Nașterea unei decizii implicite de refuz — Înlocuirea unei decizii implicite de refuz prin decizii explicite — Interesul de a exercita acțiunea după adoptarea deciziilor explicite de refuz — Excepții de la accesul la documente — Apărarea interesului unei bune administrări — Protecția datelor cu caracter personal și a intereselor comerciale”

În cauza C-127/13 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 15 martie 2013,

Guido Strack, cu domiciliul în Köln (Germania), reprezentat de H. Tettenborn, Rechtsanwalt,

recurent,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de B. Conte și de P. Costa de Oliveira, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (raportor) și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 22 mai 2014,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, domnul Strack solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene Strack/Comisia (T-392/07, EU:T:2013:8, denumită în continuare „hotărârea atacată”), întrucât, prin această hotărâre, Tribunalul nu a admis în totalitate capetele de cerere prin care solicita anularea mai multor decizii ale Comisiei privind cererile sale de acces la diferite documente, formulate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).
- 2 Comisia Europeană a formulat un recurs incident prin care solicită anularea în parte a hotărârii atacate întrucât, prin această hotărâre, Tribunalul a statuat că, pe de o parte, la expirarea termenelor prevăzute la articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001 se nasc decizii implicite de refuz al accesului la documente, care pot face obiectul unei acțiuni în anulare, și că, pe de altă parte, Comisia a încălcat dreptul reclamantului de a avea acces la extrasul din registrul pe care Comisia ar fi trebuit să îl întocmească în temeiul articolului 11 din acest regulament și care ar fi trebuit să conțină o listă a deciziilor de respingere a cererilor de confirmare a accesului adoptate anterior datei de 1 ianuarie 2005 (denumit în continuare „extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente”).

Istoricul litigiului

- 3 Prin e-mailul din 20 iunie 2007, reclamantul a introdus la Comisie o cerere inițială de acces la documente în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001, cu privire la trei categorii de documente.
- 4 Reclamantul a solicitat, în primul rând, accesul la toate documentele privind ansamblul cererilor de confirmare a accesului la documente care fuseseră respinse în parte sau în totalitate de Comisie începând cu data de 1 ianuarie 2005 (denumite în continuare „documentele privind cererile de confirmare respinse”).
- 5 Acesta a solicitat, în al doilea rând, accesul la extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente.
- 6 În al treilea rând, el a solicitat accesul la toate documentele legate de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Sequeira Wandschneider/Comisia (T-110/04, EU:T:2007:78, denumite în continuare „documentele legate de cauza T-110/04”).
- 7 Această cerere inițială de acces la documentele în cauză, înregistrată de Comisie la 3 iulie 2007, a făcut obiectul unui schimb de scrisori între Comisie și reclamant. În cadrul amintit, Comisia a informat reclamantul, prin scrisoarea din 24 iulie 2007, că extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente nu exista.
- 8 La expirarea termenelor prevăzute la articolul 7 din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru soluționarea cererilor inițiale de acces la documente și în urma adoptării de către Comisie, la 13 august 2007, a unei decizii de refuz privind accesul la documentele legate de cauza T-110/04, reclamantul a introdus, la 15 august 2007, o „cerere de confirmare” a accesului conform articolului 7 alineatele (2) și (4) din regulamentul menționat.
- 9 Cererea respectivă a făcut obiectul mai multor decizii de acordare a accesului parțial la documentele solicitate, care au fost adoptate după expirarea termenelor prevăzute la articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001 și după depunerea cererii introductive aflate la originea hotărârii atacate, și anume la

23 octombrie 2007, la 28 noiembrie 2007, la 15 februarie 2008 și la 9 aprilie 2008. Prin aceste decizii, reclamantul a obținut accesul la un mare număr de documente al căror conținut a fost parțial ocultat pentru a proteja date cu caracter personal sau interese comerciale.

Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 10 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 octombrie 2007, reclamantul a solicitat anularea deciziilor implicite și explicite de refuz al accesului la documentele la care se refereau cererile sale inițiale și cererile sale de confirmare a accesului la documentele în cauză. Ulterior adoptării de către Comisie, după introducerea cererii introductive, a mai multor decizii explicite prin care se refuza în parte accesul la documentele solicitate, reclamantul și-a extins acțiunea la aceste decizii.
- 11 În hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că, în lipsa unei decizii de confirmare adoptate de Comisie conform articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001 în termenele prevăzute de această dispoziție, s-au născut deciziile implicite de refuz, care pot face obiectul unei acțiuni în anulare. Cu toate acestea, Tribunalul a respins acțiunea în măsura în care era îndreptată împotriva acestor decizii implicite pentru motivul că reclamantul nu mai avea interesul de a exercita acțiunea de la momentul în care Comisia a adoptat deciziile explicite de refuz parțial, care ar fi înlocuit deciziile implicite.
- 12 Cu toate acestea, întrucât acțiunea era admisibilă la momentul introducerii sale, Tribunalul a permis extinderea acesteia la deciziile explicite.
- 13 În ceea ce privește capătul de cerere formulat împotriva scrisorii Comisiei din 24 iulie 2007, prin care reclamantul era informat că extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente nu exista, Tribunalul a statuat de asemenea în sensul admisibilității sale.
- 14 Cu privire la fond, Tribunalul a anulat Decizia Comisiei din 24 iulie 2007 prin care se refuză accesul la extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente și Decizia din 23 octombrie 2007 privind documentele Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF), în măsura în care privește datele unor persoane juridice, precum și Deciziile din 28 noiembrie 2007 și din 15 februarie 2008 privind documentele Comisiei, cu excepția documentelor OLAF și a documentelor legate de cauza T-110/04.
- 15 În plus, Decizia din 28 noiembrie 2007, în măsura în care privește documentele legate de cauza T-110/04, și Decizia din 9 aprilie 2008 au făcut obiectul unei anulări în parte.
- 16 Tribunalul a respins în rest acțiunea și a obligat Comisia să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și două treimi din cheltuielile de judecată efectuate de reclamant.

Concluziile părților

- 17 Domnul Strack solicită Curții:
 - anularea hotărârii atacate, în măsura în care capetele de cerere formulate nu au fost admise sau nu au fost admise decât în parte;
 - admiterea capetelor de cerere formulate în cererea introductivă în primă instanță;
 - respingerea în totalitate a recursului incident;

- obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată și
- în subsidiar, anularea și a deciziei prin care președintele Tribunalului a atribuit cauza T-392/07 Camerei a patra a Tribunalului.

18 Comisia solicită Curții:

- respingerea în totalitate a recursului;
- anularea hotărârii atacate în măsura în care a declarat admisibilă acțiunea formulată împotriva pretinselor decizii implicite de refuz al accesului la documentele privind cererile de confirmare respinse;
- anularea hotărârii atacate în măsura în care a anulat Decizia Comisiei din 24 iulie 2007, prin care reclamantul a fost informat că nu exista extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente și
- obligarea reclamantului la plata tuturor cheltuielilor de judecată efectuate în procedura în fața Tribunalului și a Curții.

Cu privire la recursul incident

- 19 În cadrul recursului incident, Comisia invocă două motive, dintre care primul privește admisibilitatea acțiunii inițiale. În consecință, în speță, trebuie să se analizeze în prealabil aceste motive.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

- 20 Primul motiv este întemeiat pe inadmisibilitatea acțiunii prin care se solicită anularea deciziilor implicite de refuz care ar fi luat naștere conform articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 la expirarea termenelor prevăzute la acest articol.
- 21 Comisia arată că nicio decizie implicită de refuz nu a putut să se nască la expirarea termenelor prevăzute la articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001, în condițiile în care, pe de o parte, reclamantul a refuzat să ajungă la o soluție echitabilă conform articolului 6 alineatul (3) din acest regulament și, pe de altă parte, Comisia nu era obligată să respecte termenele prevăzute de regulamentul menționat, întrucât cererea de acces la documentele în cauză privea un număr vădit disproporționat de documente, inexistența acestei obligații fiind în interesul unei bune administrări.
- 22 Comisia arată și că hotărârea atacată este afectată de un viciu de motivare, întrucât Tribunalul s-a întemeiat, la punctul 45 din această hotărâre, pe o interpretare eronată a propriei jurisprudențe. În plus, motivarea hotărârii respective, la punctele 49 și 144 din aceasta, ar fi contradictorie.
- 23 Reclamantul solicită respingerea primului motiv al Comisiei.

Aprecierea Curții

- 24 Este necesar să se arate că din articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 rezultă că, pe de o parte, lipsa unui răspuns din partea instituției în cauză la o cerere de confirmare a accesului în termenul stabilit echivalează cu o decizie de refuz al accesului. Pe de altă parte, această decizie

implicită constituie punctul de plecare al termenului în care persoana interesată poate formula o acțiune în anulare împotriva acestei decizii. Astfel de termene, instituite în interesul general, nu sunt la dispoziția părților.

- 25 Trebuie amintit în această privință că Regulamentul nr. 1049/2001 nu prevede posibilitatea de a deroga de la termenele care sunt prevăzute la articolele 7 și 8 și că aceste termene sunt determinante pentru desfășurarea procedurii de acces la documentele instituțiilor în cauză care are ca obiectiv să permită o soluționare rapidă și ușoară a cererilor de acces la documentele respective (a se vedea în acest sens Hotărârea Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punctul 53).
- 26 În cazul unei cereri privind un document foarte lung sau un număr foarte mare de documente, este permisă, în mod excepțional, numai o prelungire cu 15 zile lucrătoare a termenului prevăzut la articolul 8 alineatul (1) din acest regulament. Deși, într-o astfel de situație, articolul 6 alineatul (3) din regulamentul menționat permite instituției în cauză să încerce să ajungă la o soluție echitabilă cu solicitantul accesului la documente deținute de aceasta, soluția respectivă nu poate privi decât conținutul sau numărul de documente solicitate.
- 27 Această constatare nu poate fi infirmată de argumentul Comisiei privind posibilitatea instituțiilor de a concilia interesele solicitanților accesului la documentele pe care acestea le dețin cu interesul unei bune administrări. Este adevărat că din cuprinsul punctului 30 din Hotărârea Consiliul/Hautala (C-353/99 P, EU:C:2001:661) reiese că din principiul proporționalității rezultă că instituțiile pot, în situații particulare în care volumul documentelor la care se solicită accesul sau cel al pasajelor care trebuie cenzurate ar determina o sarcină administrativă disproporționată, să pună în balanță, pe de o parte, interesul solicitantului accesului și, pe de altă parte, volumul de lucru care ar rezulta din soluționarea cererii de acces, pentru a proteja interesul unei bune administrări.
- 28 Astfel, o instituție ar putea, în împrejurări excepționale, să refuze accesul la unele documente pentru motivul că volumul de muncă aferent divulgării lor ar fi disproporționat în raport cu obiectivele urmărite prin cererea de acces la aceste documente. Însă invocarea principiului proporționalității nu poate să permită modificarea termenelor prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 fără a crea o situație de insecuritate juridică.
- 29 În ceea ce privește critica privind motivarea hotărârii atacate, trebuie să se arate că faptul că Tribunalul a ajuns, pe fond, la o altă concluzie decât cea a Comisiei nu poate, în sine, să ducă la concluzia că hotărârea atacată este afectată de un viciu de motivare (Hotărârea Gogos/Comisia, C-583/08 P, EU:C:2010:287, punctul 35).
- 30 În plus, pretinsa contradicție dintre punctele 49 și 144 din hotărârea atacată se bazează pe o interpretare eronată a acestora, în condițiile în care intenția reclamantului de a rămâne în cadrul termenelor prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 nu poate în niciun caz, în lumina considerațiilor de la punctele 24-28 din prezenta hotărâre, să însemne că Comisia nu avea posibilitatea de a ajunge la o soluție echitabilă.
- 31 În consecință, este necesar să se respingă primul motiv al recursului incident formulat de Comisie.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

- 32 Prin intermediul celui de la doilea motiv, Comisia reproșează Tribunalului faptul că acesta a statuat că ea a încălcat dreptul reclamantului de a avea acces la extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente.

- 33 Comisia arată că Tribunalul a constatat în mod eronat că scrisoarea sa din 24 iulie 2007 prin care informa reclamantul despre inexistența unui astfel de extras constituia un refuz al accesului la documentul respectiv. Comisia susține în această privință că, pe de o parte, este imposibil să se transmită extrasul dintr-un registru care, în pofida obligației prevăzute la articolul 11 din Regulamentul nr. 1049/2001, nu există și, pe de altă parte, acest regulament nu se aplică decât documentelor existente. În niciun caz o cerere de acces nu poate crea o obligație de a întocmi un document inexistent.
- 34 Comisia susține și că Tribunalul a statuat *ultra petita*, pe de o parte, atunci când a anulat o decizie explicită de refuz în timp ce reclamantul solicitase anularea unei decizii implicite de refuz și, pe de altă parte, atunci când s-a pronunțat în privința conținutului obligației Comisiei care rezultă din articolul 11 din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 35 Reclamantul solicită respingerea celui de al doilea motiv al Comisiei pentru motivul că acesta este întemeiat pe propriile încălcări ale Regulamentului nr. 1049/2001 și în special a articolului 11 din acesta. În plus, el arată că Comisia ar fi trebuit să furnizeze mai multe elemente de probă pentru a-și susține afirmația potrivit căreia nu a fost întocmit extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente. În sfârșit, în cazul inexistenței acestui registru, Comisia ar fi trebuit fie să îl creeze, fie să furnizeze chiar documentele pe care ar fi trebuit să le înregistreze, ceea ce rezulta din obligația sa de asistență.

Aprecierea Curții

- 36 Reiese din jurisprudența Curții că procedura de acces la documentele instituțiilor se desfășoară în două etape și că răspunsul la o cerere inițială în sensul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001 constituie numai o primă luare de poziție, nesupusă, în principiu, căilor de atac (a se vedea Ordonanța Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-208/11 P, EU:C:2012:76, punctele 30 și 31). Cu toate acestea, cu titlu excepțional, atunci când o instituție își adoptă poziția în mod definitiv printr-un astfel de răspuns, acesta este susceptibil să facă obiectul unei acțiuni în anulare (a se vedea Hotărârea Internationaler Hilfsfonds/Comisia, EU:C:2010:40, punctul 62).
- 37 Din hotărârea atacată rezultă că reclamantul a solicitat accesul la o parte a registrului a cărui constituire este prevăzută de Regulamentul nr. 1049/2001 și că acest acces i-a fost refuzat pentru motivul că un astfel de registru nu fusese creat.
- 38 În această privință, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 65 din concluzii, dreptul de acces la documentele instituțiilor în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu se referă decât la documentele existente și aflate în posesia instituției în cauză.
- 39 Cu toate acestea, în temeiul articolului 8 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, întrucât constituie expresia specifică a principiului protecției jurisdicționale, orice refuz al accesului la documentele solicitate administrației poate face obiectul unei contestații pe cale jurisdicțională. Același este situația indiferent de motivul invocat pentru a refuza acest acces.
- 40 Astfel, nu are efecte în privința dreptului la o cale de atac al persoanelor interesate faptul că se susține că accesul la un document trebuie refuzat pentru unul dintre motivele prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 sau faptul că se susține că documentul solicitat nu există. Orice altă soluție ar face imposibil controlul care trebuie exercitat de instanța Uniunii asupra temeiniciei unei decizii de refuz al accesului la documentele instituțiilor, întrucât ar fi suficient ca instituția în cauză să afirme că un document nu există pentru a se sustrage oricărui control jurisdicțional.

- 41 Prin urmare, trebuie să se constate că inexistența unui document la care se solicită accesul sau împrejurarea că acesta nu ar fi în posesia instituției în cauză nu determină inaplicabilitatea Regulamentului nr. 1049/2001.
- 42 Dimpotrivă, instituția în cauză trebuie să răspundă solicitantului și să justifice eventual în fața instanței refuzul accesului pe acest temei (a se vedea prin analogie Hotărârea Heylens și alții, 222/86, EU:C:1987:442, punctul 15).
- 43 Cu toate acestea, în speță, din explicațiile date de Comisie în fața Tribunalului, precum și din înscrisurile de la dosarul care i-a fost prezentat rezultă că registrul în cauză nu a fost întocmit. În consecință, Comisia nu putea să dea curs cererii reclamantului prin care se solicita accesul la extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente.
- 44 Astfel cum avocatul general a subliniat la punctul 67 din concluzii, Regulamentul nr. 1049/2001 nu instituie o legătură nemijlocită între obligația care rezultă din articolul 11 din acesta și dreptul de acces la documente prevăzut la articolul 2 alineatul (1). Nu este posibil, așadar, să se impună respectarea obligației de înregistrare printr-o cerere de acces la documente.
- 45 În lumina considerațiilor de mai sus, este necesar să se constate că, prin anularea deciziei explicite de refuz al accesului la un extras din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente, din 24 iulie 2007, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept.
- 46 Astfel, nici articolul 11 din Regulamentul nr. 1049/2001, nici obligația de asistență prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din acest regulament nu pot obliga o instituție să creeze un document care i-a fost solicitat, dar care nu există.
- 47 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se anuleze hotărârea atacată în măsura în care, prin această hotărâre, Tribunalul a statuat că Comisia avea obligația de a întocmi un document inexistent și a anulat, în consecință, Decizia Comisiei din 24 iulie 2007 prin care s-a refuzat accesul la extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente.

Cu privire la recursul principal

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

- 48 Prin intermediul primului motiv, întemeiat pe necompetența completului de judecată, reclamantul susține că, prin reatribuirea examinării acțiunii sale unei alte camere decât cea prevăzută inițial, Tribunalul a încălcat principiul dreptului la judecarea cauzei de către o instanță stabilită de lege, drepturile garantate de articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, și de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), precum și mai multe dispoziții din Regulamentul de procedură al Tribunalului. În plus, reclamantul invocă și o încălcare a dreptului său de a fi ascultat înainte de reatribuirea examinării acțiunii sale.
- 49 Comisia consideră că este necesar să se respingă acest motiv.

Aprecierea Curtii

- 50 Contrar a ceea ce susține reclamantul, Tribunalul a aplicat corect Regulamentul său de procedură. În această privință, trebuie arătat că, în temeiul articolului 12 din Regulamentul său de procedură, Tribunalul stabilește criteriile pe baza cărora cauzele sunt repartizate camerelor și că această decizie se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Decizia de stabilire a criteriilor de repartizare a cauzelor către camere, în vigoare la data introducerii cererii introductive (JO 2007, C 269, p. 42), și cea în vigoare la reatribuirea acesteia (JO 2011, C 232, p. 2) sunt redactate în aceiași termeni. Rezultă că președintele Tribunalului poate deroga de la modul de repartizare a cauzelor printr-un sistem de rotație prevăzut de aceste decizii „pentru a asigura repartizarea echilibrată a volumului de muncă”.
- 51 Dat fiind că punerea în aplicare a acestei derogări nu este limitată la momentul depunerii cererii introductive, nimic nu se opune ca o cauză să fie reatribuită la un alt moment.
- 52 Această interpretare se impune cu atât mai mult cu cât reatribuirea unei cauze, în interesul unei bune administrări a justiției, pentru a asigura repartizarea echilibrată a volumului de muncă, urmărește obiectivul soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, conform articolului 47 al doilea paragraf din cartă.
- 53 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul reclamantului întemeiat pe o încălcare a dreptului său de a fi ascultat înainte de reatribuirea acțiunii sale, este necesar să se constate că acesta este de asemenea neîntemeiat. Astfel, similar atribuirii inițiale a unei cauze, reatribuirea sa unui alt complet de judecată decât cel inițial prevăzut nu conferă părților dreptul de a se pronunța în prealabil asupra acestei măsuri de administrare a justiției.
- 54 De altfel, trebuie subliniat că, în speță, reclamantul nu a pus deloc sub semnul întrebării imparțialitatea completului de judecată care a fost sesizat cu acțiunea sa în anulare.
- 55 Prin urmare, este necesar să se respingă primul motiv.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

- 56 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamantul susține că hotărârea atacată este afectată de mai multe vicii de procedură.
- 57 În primul rând, reclamantul, pe de o parte, reproșează Tribunalului că a respins cererea sa de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate și, pe de altă parte, susține că durata procedurii a fost nerezonabilă și că, din această cauză, Tribunalul ar fi trebuit fie să îi acorde o despăgubire, fie să transfere această cerere la organul jurisdicțional competent.
- 58 Reclamantul susține, în al doilea rând, că dreptul său de a fi ascultat a fost încălcat de Tribunal. Acesta nu ar fi ținut seama nici de două dintre memoriile sale suplimentare, nici de cererea sa de rectificare a raportului de ședință. În plus, în ședință, timpul de susținere a pledoariei ar fi fost limitat la 30 de minute, iar Tribunalul ar fi admis un argument nou al Comisiei întemeiat pe Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142), fără să i se dea posibilitatea de a răspunde în scris. În sfârșit, reclamantul susține că Tribunalul nu i-a acordat posibilitatea de a se exprima adecvat în privința documentelor furnizate de OLAF în temeiul Deciziei din 23 octombrie 2007.

- 59 Acesta susține, în al treilea rând, că Tribunalul nu a examinat fiecare document pe care Comisia i l-a furnizat pentru a stabili dacă ștergerile de date efectuate de aceasta în temeiul articolului 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 erau justificate.
- 60 În al patrulea rând, reclamantul susține că Tribunalul nu a stabilit corespunzător cerințelor legale dacă Comisia i-a transmis în mod efectiv toate documentele privind cererile de confirmare respinse.
- 61 Comisia solicită respingerea celui de al doilea motiv ca fiind inadmisibil sau vădit neîntemeiat.

Aprecierea Curții

- 62 Trebuie arătat că, în lipsa oricărui indiciu potrivit căruia durata procedurii în fața Tribunalului ar fi avut o incidență asupra soluționării litigiului, nerespectarea pretinsă a unui termen de soluționare rezonabil nu poate determina anularea hotărârii atacate (Hotărârea Groupe Gascogne/Comisia, C-58/12 P, EU:C:2013:770, punctul 73).
- 63 În speță, reclamantul nu susține că durata procedurii în fața Tribunalului ar fi avut o incidență asupra soluționării litigiului. Prin urmare, nici refuzul Tribunalului de a judeca cauza potrivit procedurii accelerate, nici pretinsa durată excesivă a procedurii nu pot să conducă la anularea hotărârii atacate.
- 64 Argumentul întemeiat pe nelegalitatea respingerii cererii de despăgubire pe care reclamantul a fondat-o pe aceleași motive referitoare la durata procedurii trebuie de asemenea să fie respins. Astfel, din jurisprudența Curții rezultă că Tribunalul, care are competență în temeiul articolului 256 alineatul (1) TFUE, are obligația de a se pronunța asupra unor asemenea cereri de despăgubiri, statuând într-un complet diferit de cel care a trebuit să soluționeze litigiul care a determinat procedura a cărei durată este criticată (Hotărârea Groupe Gascogne/Comisia, EU:C:2013:770, punctul 90).
- 65 În consecință, în mod întemeiat Tribunalul a respins cererea de despăgubiri întemeiată pe durata procedurii ca fiind inadmisibilă statuând, la punctul 93 din hotărârea atacată, că ar fi trebuit să fie formulată pe calea unei acțiuni autonome.
- 66 Trebuie de asemenea să fie respinse argumentele întemeiate pe respingerea a două memorii suplimentare și pe refuzul Tribunalului de a prelungi peste 30 de minute timpul de susținere a pledoariei reclamantului în ședință, întrucât din hotărârea atacată reiese cu claritate că reclamantul a avut ocazia să se exprime suficient în privința motivelor de anulare pe care le-a invocat în cadrul acțiunii sale.
- 67 În ceea ce privește documentele OLAF, din hotărârea atacată reiese că prin Decizia din 23 octombrie 2007 s-a acordat reclamantului un acces parțial la documentele respective. Cu toate acestea, reclamantul a arătat că nu a primit toate documentele la care se referea decizia de acces amintită decât după depunerea memoriului său în replică și că, din această cauză, nu a avut ocazia de a se exprima asupra conținutului lor în cursul fazei scrise a procedurii în fața Tribunalului.
- 68 Din înscrisurile de la dosar rezultă totuși că reclamantul a primit documentele în cauză suficient de devreme înainte de ședință, și anume cel târziu în luna octombrie 2008, pentru a avea posibilitatea de a le examina și de a formula o poziție în privința lor (a se vedea în acest sens Hotărârea Corus UK/Comisia, C-199/99 P, EU:C:2003:531, punctul 21).
- 69 Argumentul reclamantului întemeiat pe luarea în considerare de către Tribunal a unui argument referitor la Regulamentul nr. 45/2001 pe care Comisia l-ar fi invocat pentru prima oară în ședință trebuie de asemenea să fie respins.

- 70 Astfel, din jurisprudența Curții rezultă că, în cazul în care o cerere întemeiată pe Regulamentul nr. 1049/2001 privește obținerea accesului la documente care conțin date cu caracter personal, dispozițiile Regulamentului nr. 45/2001 devin integral aplicabile (Hotărârea Comisia/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, punctul 63).
- 71 În consecință, argumentul Comisiei întemeiat pe Regulamentul nr. 45/2001 pentru a justifica aplicarea excepției privind protecția datelor cu caracter personal, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, constituie o dezvoltare a unui motiv cuprins deja în mod implicit în deciziile prin care Comisia a acordat accesul la un anumit număr de documente al căror conținut a fost parțial ocultat pentru a proteja datele cu caracter personal, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 123 din concluzii, și, în consecință, în mod întemeiat Tribunalul a ținut seama de aceasta.
- 72 În plus, reclamantul susține că Tribunalul avea obligația de a examina fiecare document la care accesul i-a fost refuzat total sau parțial, aspect pe care l-a omis.
- 73 În această privință, este necesar să se arate că Tribunalul nu este obligat să dispună prezentarea unui astfel de document și examinarea acestuia decât dacă se contestă că informațiile vizate de refuzul accesului intră în domeniul de aplicare al excepțiilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea Jurašinović/Consiliul, C-576/12 P, EU:C:2013:777, punctele 27 și 29).
- 74 Astfel, întrucât reclamantul a contestat temeinicia motivării deciziilor prin care Comisia a acordat accesul la un anumit număr de documente al căror conținut a fost parțial ocultat pentru a proteja date cu caracter personal, fără a susține că excepțiile prevăzute la articolul 4 menționat nu erau aplicabile documentelor în cauză, Tribunalul nu era obligat să examineze aceste documente (a se vedea în acest sens Hotărârea Jurašinović/Consiliul, EU:C:2013:777, punctele 28-30).
- 75 Cu toate acestea, reclamantul reproșează Tribunalului și că nu a verificat dacă ștergerile de date efectuate de Comisie se limitau efectiv la informațiile care intrau în domeniul de aplicare al excepțiilor pe care aceasta le-a invocat.
- 76 În speță, contrar cauzelor în care s-au pronunțat Hotărârile IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia (C-135/11 P, EU:C:2012:376) și Jurašinović/Consiliul (EU:C:2013:777), reclamantul este în posesia documentelor pe care le-a solicitat. În consecință, el avea posibilitatea de a releva existența unor indicii care permit o îndoială rezonabilă cu privire la faptul că ștergerile efectuate de Comisie privesc informații care intră în domeniul de aplicare al uneia dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 77 În această privință, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în cauzele cu care este sesizat. Caracterul probant sau lipsa caracterului probant al actelor de procedură ține de aprecierea sa suverană a faptelor (Hotărârea E.ON Energie/Comisia, C-89/11 P, EU:C:2012:738, punctul 115).
- 78 Astfel, având în vedere prezumția de validitate de care beneficiază actele Uniunii, în lipsa oricărei indicații din partea reclamantului care să permită existența unei îndoieli rezonabile cu privire la faptul că ștergerile efectuate de Comisie privesc informațiile care intră în domeniul de aplicare al uneia dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, Tribunalul nu era obligat să dispună prezentarea integrală a documentelor în cauză și nici să le examineze.
- 79 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul referitor la transmiterea incompletă a documentelor aferente cererilor de confirmare respinse, trebuie amintit că Tribunalul este singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să examineze elementele de probă, cu excepția cazului denaturării acestora (Hotărârea Rouse Industry/Comisia, C-271/13 P, EU:C:2014:175, punctul 81). O astfel de denaturare există în special atunci când Tribunalul a depășit în mod vădit limitele unei aprecieri rezonabile a elementelor de probă.

- 80 În speță, reclamantul a susținut în fața Tribunalului că, în lumina propriilor statistici ale Comisiei, aceasta nu furnizase decât o parte din deciziile de refuz al accesului la documentele în cauză. Ca răspuns, Comisia a susținut că această diferență rezulta din faptul că, pe de o parte, o decizie de refuz al accesului la documente putea regrupa mai multe cereri de acces la astfel de documente și, pe de altă parte, unele cereri de acces erau încă în curs de soluționare la sfârșitul anului.
- 81 Din înscrierile de la dosarul care i-a fost prezentat nu reiese că aprecierea Tribunalului privind ansamblul de împrejurări ar fi afectată de o denaturare.
- 82 Având în vedere toate cele de mai sus, al doilea motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentele părților

- 83 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamantul invocă mai multe argumente referitoare la erori de drept privind aprecierea tuturor deciziilor implicite și explicite ale Comisiei.
- 84 Reclamantul susține mai întâi că Tribunalul ar fi trebuit să se pronunțe asupra legalității deciziilor implicite de refuz al accesului la documentele în cauză. El susține în această privință că avea un interes de a exercita acțiunea împotriva acestora chiar după ce au fost adoptate decizii explicite.
- 85 În continuare, reclamantul susține că Tribunalul a statuat în mod eronat că deciziile explicite adoptate de Comisie înlocuiseră deciziile implicite de refuz al accesului la documentele în cauză născute conform articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Pe de o parte, deciziile explicite nu ar conține nicio trimitere la deciziile implicite și, pe de altă parte, în ceea ce privește îndeosebi Decizia din 23 octombrie 2007 privind documentele OLAF, aceasta ar fi fost adoptată în temeiul articolului 7 în loc de articolul 8 din regulamentul menționat.
- 86 În sfârșit, reclamantul susține, cu titlu subsidiar, că deciziile explicite nu au abrogat deciziile implicite decât parțial.
- 87 Comisia solicită respingerea celui de al treilea motiv ca inadmisibil sau ca neîntemeiat pentru motivul că deciziile sale explicite ar fi înlocuit decizia implicită de refuz al accesului la documentele în cauză, chiar dacă accesul pe care acestea îl acordă este restrâns.

Aprecierea Curții

- 88 După cum s-a amintit deja la punctul 24 din prezenta hotărâre, în lipsa, la expirarea termenului de răspuns la cererea de confirmare a reclamantului, a oricărei decizii explicite, se nasc decizii implicite de refuz al accesului la documentele în cauză, care pot face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 89 Totuși, aceste decizii au fost retrase ca efect al deciziilor adoptate ulterior de Comisie, prin care aceasta a acordat reclamantului un acces parțial la documentele solicitate. Prin urmare, Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept că nu mai era necesar să se pronunțe asupra acțiunii în măsura în care era formulată împotriva deciziilor implicite de refuz al accesului la documentele în cauză.
- 90 În ceea ce privește, mai specific, Decizia din 23 octombrie 2007 privind documentele OLAF, argumentul reclamantului potrivit căruia o decizie adoptată în temeiul articolului 7 din Regulamentul nr. 1049/2001 nu poate înlocui decizia implicită în sensul articolului 8 alineatul (3) din acest regulament se bazează pe o interpretare eronată a acestei decizii. Astfel, din jurisprudența Curții

rezultă că, pentru a califica un act, trebuie examinată însăși substanța lui, iar forma în care un act sau o decizie sunt adoptate nu contează, în principiu, în această privință (a se vedea prin analogie Hotărârea NDSHT/Comisia, C-322/09 P, EU:C:2010:701, punctul 46).

- 91 Întrucât Decizia din 23 octombrie 2007 privind documentele OLAF a fost adoptată ca urmare a transmiterii unei cereri de confirmare a accesului la documentele în cauză și după expirarea termenelor prevăzute la articolul 8 din Regulamentul nr. 1049/2001, trebuie să se constate că este vorba despre o decizie explicită ca răspuns la o cerere de confirmare. Trimiterea la articolul 7 din Regulamentul nr. 1049/2001 este, în consecință, lipsită de relevanță.
- 92 În lumina celor de mai sus, al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv

Argumentele părților

- 93 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamantul susține că hotărârea atacată, în măsura în care privește conținutul cererii de acces la documentele legate de cauza T-110/04, este afectată de o denaturare a faptelor și că motivarea acesteia este insuficientă.
- 94 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

Aprecierea Curții

- 95 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamantul susține, în esență, că Tribunalul a denaturat faptele la punctele 151-154 din hotărârea atacată.
- 96 Cu toate acestea, Tribunalul a putut să considere, fără a denatura concluziile reclamantului și printr-o hotărâre care este motivată suficient, că enumerarea de documente care este cuprinsă în cererea inițială de acces la documente și care este precedată de cuvintele „pentru a fi precis” era exhaustivă și că reclamantul nu a solicitat alte documente.
- 97 În ceea ce privește afirmația reclamantului privind lipsa anexelor A1 și A2, trebuie să se constate că din înscrisurile de la dosar nu reiese decât că pretinsa lipsă a acestor documente a constituit obiectul procedurii în fața Tribunalului, Or, din jurisprudența constantă a Curții rezultă că competența Curții este limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele și argumentele dezbătute în fața primei instanțe.
- 98 În consecință, al patrulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al cincilea motiv

Argumentele părților

- 99 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, reclamantul contestă motivarea aplicării de către Comisie a excepției privind protecția datelor și legalitatea ștergerilor de date cu caracter personal efectuate de Comisie.
- 100 Comisia consideră că acest motiv trebuie respins în totalitate.

Aprecierea Curții

- 101 În ceea ce privește contestarea hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul s-a pronunțat în sensul legalității ștergerii de date cu caracter personal pe care Comisia a efectuat-o în temeiul excepției de la accesul la documente prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, trebuie amintită jurisprudența Curții potrivit căreia dispozițiile Regulamentului nr. 45/2001, dintre care articolul 8 litera (b) și articolul 18 constituie dispoziții esențiale, devin integral aplicabile atunci când printr-o cerere întemeiată de Regulamentul nr. 1049/2001 se urmărește să se obțină accesul la documente care cuprind date cu caracter personal (Hotărârea Comisia/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, punctele 63 și 64).
- 102 Comunicarea unor astfel de date intră în sfera noțiunii „prelucrare”, în sensul Regulamentului nr. 45/2001 (Hotărârea Comisia/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, punctul 69).
- 103 De la articolul 5 din regulamentul menționat reiese că orice prelucrare de date cu caracter personal trebuie să respecte în mod obligatoriu una dintre condițiile prevăzute la acest articol pentru ca prelucrarea să fie legală.
- 104 În plus, datele cu caracter personal pot face obiectul unui transfer către un terț în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 numai atunci când acest transfer, pe de o parte, îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 8 litera (a) sau (b) din Regulamentul nr. 45/2001 și, pe de altă parte, constituie o prelucrare legală, în conformitate cu cerințele articolului 5 din același regulament.
- 105 Ținând seama de cele de mai sus, Tribunalul a verificat fără a săvârși o eroare de drept dacă erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001.
- 106 În plus, contrar celor pretinse de reclamant, din dispoziția menționată nu se poate deduce că instituțiile vizate de o cerere de acces la documente pe care le dețin sunt obligate să verifice din oficiu existența unor motive care justifică un transfer de date cu caracter personal.
- 107 Dimpotrivă, revine solicitantului accesului sarcina de a demonstra necesitatea transferului acestor date (a se vedea Hotărârea Comisia/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, punctul 77).
- 108 Trebuie să se respingă și argumentația reclamantului potrivit căreia Comisia era obligată, în lumina articolului 8 litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001, să îi comunice datele cu caracter personal pentru motivul că accesul la documentele instituțiilor în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 ținea în orice caz de interesul public. Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 154 din concluzii, o asemenea argumentație ar contraveni obligației care îi revine solicitantului accesului de a demonstra necesitatea transferului de date cu caracter personal, amintită la punctul precedent.
- 109 De altfel, din cuprinsul punctului 173 din hotărârea atacată reiese că reclamantul nu a prezentat niciun motiv de natură să justifice necesitatea transferului de date cu caracter personal de către Comisie.
- 110 În consecință, argumentele reclamantului întemeiate, pe de o parte, pe lipsa consultării tuturor persoanelor ale căror date cu caracter personal erau vizate și, pe de altă parte, pe omisiunea de a ține seama de consimțământul anumitor persoane pentru divulgarea datelor lor trebuie să fie respinse ca inoperante. Chiar dacă se presupune că transferul unor date ar fi fost legal, Comisia nu putea să acționeze în acest sens pentru motivul că reclamantul nu a demonstrat, după cum prevede articolul 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001, necesitatea unui astfel de transfer.
- 111 Din aceleași rațiuni, nu poate fi admisă argumentația reclamantului prin care acesta urmărea să obțină numele funcționarilor care erau menționate în documentele legate de cauza T-110/04. Astfel, în mod întemeiat Tribunalul a statuat, la punctele 194 și 197 din hotărârea atacată, că numele lor erau date protejate în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001. Faptul că

unele nume au fost divulgate în ședința în fața Tribunalului în cadrul acestei cauze nu infirmă această concluzie. După cum Tribunalul a constatat la punctul 194 din hotărârea atacată, acest fapt nu este de natură să scutească celelalte instituții de obligațiile lor.

- 112 Reclamantul susține și că Tribunalul nu a luat în considerare obligația Comisiei de a coda numele pe care le-a șters.
- 113 În această privință, în mod întemeiat Tribunalul a respins motivul reclamantului privind codarea numelor statuând, la punctele 207 și 208 din hotărârea atacată, că o obligație sistematică de codare ar constitui un volum de muncă deosebit de mare și inutil. Astfel, după cum s-a amintit la punctele 27 și 28 din prezenta hotărâre, instituțiile pot, în unele cazuri particulare, să dea prioritate interesului unei bune administrări după ce au evaluat comparativ interesul solicitantului de acces la documente și volumul de muncă care ar rezulta din prelucrarea cererii sale.
- 114 Reclamantul susține și că Tribunalul a statuat în mod eronat că motivarea aplicării de către Comisie a articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 era suficientă, deși nu cuprindea nicio trimitere la Regulamentul nr. 45/2001, și că Tribunalul nu a detaliat nici motivele care ar putea justifica ștergerea tuturor datelor cu caracter personal în documentele la care se solicita accesul.
- 115 Cu toate acestea, Tribunalul a confirmat fără a săvârși o eroare de drept legalitatea aplicării de către Comisie a dispoziției menționate din moment ce, după cum s-a arătat deja la punctele 70 și 71 din prezenta hotărâre, invocarea articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 implică în mod necesar aplicabilitatea Regulamentului nr. 45/2001 (Hotărârea Comisia/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, punctul 63).
- 116 În plus, după cum s-a arătat la punctele 106-111 din prezenta hotărâre, întrucât reclamantul nu a menționat niciun motiv care să justifice necesitatea transferului de date cu caracter personal, nu se pune problema legalității acestui transfer. Prin urmare, în mod întemeiat Tribunalul a statuat, la punctul 120 din hotărârea atacată, că Comisia nu avea nevoie să motiveze suplimentar în acest sens decizia sa de a aplica articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001.
- 117 Aceeași este situația în ceea ce privește punctele 125 și 126 din hotărârea atacată din moment ce, la aceste puncte, Tribunalul a apreciat în mod întemeiat că motivarea deciziei Comisiei de a oculta date cu caracter personal respecta cerințele normale în materie, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 145 din concluzii.
- 118 În sfârșit, reclamantul susține că hotărârea atacată este afectată de un viciu de motivare în măsura în care privește legalitatea ștergerilor de date cu caracter personal efectuate în documentele OLAF.
- 119 Cu toate acestea, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că o parte nu poate modifica obiectul litigiului invocând pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care ar fi putut să îl invoce în fața Tribunalului, dar pe care nu l-a invocat, întrucât aceasta ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost investit Tribunalul.
- 120 În consecință, argumentul respectiv trebuie respins întrucât, în cadrul procedurii în fața Tribunalului, reclamantul nu a criticat motivarea Deciziei din 23 octombrie 2007 privind documentele OLAF în memoriul său în replică, în condițiile în care nu se contestă că el a primit această decizie cel târziu odată cu memoriul în apărare al Comisiei.
- 121 Având în vedere cele de mai sus, al cincilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al șaselea motiv

Argumentele părților

- 122 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamantul reproșează Tribunalului că a admis o aplicare prea largă a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 în cazul informațiilor cuprinse în documentele legate de cauza T-110/04.
- 123 În plus, reclamantul critică motivarea hotărârii atacate privind existența sau inexistența unui interes public superior care să justifice divulgarea datelor vizate de dispoziția menționată.
- 124 Comisia consideră că acest motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

- 125 Al șaselea motiv privește ansamblul datelor care au fost șterse pentru a evita identificarea anumitor întreprinderi implicate în cauzele antidumping pe care reclamantul aflat la originea cauzei T-110/04 le-a gestionat în calitate de agent la Comisie.
- 126 Contrar susținerilor reclamantului, Tribunalul a constatat fără a săvârși o eroare de drept la punctul 228 din hotărârea atacată că ștergerea numelor întreprinderilor și a obiectivelor formulate împotriva acestora a fost necesară în scopul protejării intereselor lor pentru motivul că numele întreprinderilor incriminate ar fi putut să fie deduse din ansamblul informațiilor care au fost șterse.
- 127 În ceea ce privește argumentația reclamantului prin care acesta urmărea să demonstreze că întreprinderile menționate în cauza T-110/04 nu ar beneficia de protecția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) prima liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 întrucât, în general, deciziile antidumping sunt publicate, trebuie să se constate că reclamantul nu a invocat o astfel de argumentație în cursul procedurii în fața Tribunalului. Prin urmare, această argumentație trebuie respinsă ca inadmisibilă.
- 128 În sfârșit, este necesar să se arate că critica reclamantului referitoare la punctul 229 din hotărârea atacată nu este întemeiată. Pe de o parte, din cuprinsul acestui punct rezultă că Comisia a examinat corect existența unor interese publice superioare. Pe de altă parte, conform jurisprudenței Curții, revine reclamantului sarcina de a invoca în mod concret împrejurările care stau la baza unui interes public superior și care justifică divulgarea documentelor vizate (a se vedea Hotărârea LPN și Finlanda/Comisia, C-514/11 P și C-605/11 P, EU:C:2013:738, punctul 94).
- 129 Or, în procedura în fața Tribunalului și în cadrul prezentului recurs, reclamantul s-a limitat să invoce principiul transparenței și importanța acestuia.
- 130 Desigur, interesul public superior susceptibil să justifice divulgarea unui document nu trebuie, în mod necesar, să fie distinct de principiile care stau la baza Regulamentului nr. 1049/2001 (Hotărârea LPN și Finlanda/Comisia, EU:C:2013:738, punctul 92).
- 131 Cu toate acestea, astfel cum Tribunalul a statuat la punctul 229 din hotărârea atacată, considerații atât de generale precum cele invocate de reclamant nu pot fi de natură să demonstreze că principiul transparenței prezenta, în speță, o importanță specială care ar fi putut prima asupra considerentelor care justifică refuzul divulgării informațiilor în cauză (Hotărârea LPN și Finlanda/Comisia, EU:C:2013:738, punctul 93).
- 132 În lumina a tot ceea ce precedă, al șaselea motiv trebuie respins.

Cu privire la al șaptelea motiv

Argumentele părților

- 133 Prin intermediul celui de al șaptelea motiv, reclamantul susține că Tribunalul a încălcat dreptul său la despăgubiri care rezultă din prejudiciile cauzate de soluționarea de către Comisie a cererilor sale de acces la documentele deținute de această instituție.
- 134 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

Aprecierea Curții

- 135 În primul rând, reclamantul susține că Tribunalul a respins în mod eronat elementele de probă pe care le-a prezentat.
- 136 În această privință, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în cauzele cu care este sesizat. Caracterul probant sau lipsa caracterului probant al actelor de procedură ține de aprecierea sa suverană a faptelor, care, potrivit unei jurisprudențe de asemenea constante, nu este de competența Curții în cadrul recursului, cu excepția cazului unei denaturări a faptelor sau a elementelor de probă.
- 137 Întrucât, în cadrul prezentului recurs, reclamantul se limitează să susțină că Tribunalul ar fi trebuit să își contureze o imagine mai precisă în privința răspunderii Comisiei, reclamantul nu reproșează Tribunalului că, la punctele 261-267 din hotărârea atacată, ar fi denaturat fapte sau elemente de probă.
- 138 În al doilea rând, reclamantul susține că Tribunalul ar fi săvârșit erori de drept în cadrul aprecierii existenței unei legături de cauzalitate între comportamentul Comisiei cu ocazia soluționării cererilor sale de acces la documentele deținute de aceasta și deteriorarea sănătății sale.
- 139 Pentru a constata că reclamantul nu a demonstrat existența unei astfel de legături de cauzalitate, Tribunalul s-a întemeiat, la punctul 264 din hotărârea atacată, pe raportul de expertiză depus de reclamant și pe precizările din acesta din care a putut să deducă fără o denaturare că nu s-a dovedit că comportamentul Comisiei ar fi avut un efect asupra deteriorării sănătății reclamantului.
- 140 În al treilea rând, referitor la pretinsa încălcare a dreptului reclamantului de a participa la consultarea publică cu privire la transparență, în mod întemeiat Tribunalul a constatat la punctul 265 din hotărârea atacată că, în speță, comportamentul Comisiei nu avea un efect în această privință în condițiile în care sfârșitul perioadei de consultare era stabilit la 31 iulie 2007, în timp ce cererea inițială de acces la documente a fost introdusă abia la 20 iunie 2007.
- 141 Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 189 din concluzii, în cazul în care se recurge în mod legal la prelungirea termenului de răspuns în temeiul articolului 7 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, Comisia ar fi trebuit să răspundă la cererea inițială cel devreme la 31 iulie 2007. O participare la procesul de consultare nu ar mai fi fost posibilă la această dată.
- 142 Prin urmare, al șaptelea motiv trebuie respins.

Cu privire la al optulea motiv

Argumentele părților

- 143 Prin intermediul celui de al optulea motiv, reclamantul susține că în mod eronat Tribunalul a refuzat să dispună ca Comisia să îi furnizeze documentele la care accesul a fost refuzat cu încălcarea Regulamentului nr. 1049/2001.
- 144 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

Aprecierea Curții

- 145 Potrivit jurisprudenței Curții, instanța Uniunii nu poate, în principiu, să adreseze somații unei instituții a Uniunii fără a încălca prerogativele autorității administrative (a se vedea Hotărârea Verzyck/Comisia, 225/82, EU:C:1983:165, punctul 19, și Hotărârea Campogrande/Comisia, C-62/01 P, EU:C:2002:248, punctul 43).
- 146 Astfel, contrar celor pretinse de reclamant, în mod întemeiat Tribunalul a constatat la punctul 90 din hotărârea atacată că, conform articolului 264 TFUE, avea numai posibilitatea de a anula actul atacat. În măsura în care argumentația reclamantului se întemeiază pe articolul 266 TFUE, este necesar să se arate că nici această dispoziție nu prevede posibilitatea de a adresa o somație instituțiilor.
- 147 Această constatare nu poate fi infirmată de argumentele reclamantului întemeiate pe articolul 47 din cartă, din moment ce acest articol nu are ca obiect modificarea sistemului de control jurisdicțional prevăzut de tratate (a se vedea Hotărârea Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctul 97).
- 148 Prin urmare, al optulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al nouălea motiv

Argumentele părților

- 149 Prin intermediul celui de al nouălea motiv, reclamantul susține că Tribunalul nu a ținut seama de soluția litigiului cu care a fost sesizat atunci când a obligat Comisia la plata propriilor cheltuieli de judecată și a două treimi din cheltuielile de judecată efectuate de reclamant.
- 150 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

Aprecierea Curții

- 151 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 58 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recursul nu poate privi exclusiv taxele și cheltuielile de judecată. În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, în ipoteza în care toate celelalte motive ale unui recurs au fost respinse, concluziile privind pretinsa nelegalitate a deciziei Tribunalului cu privire la cheltuielile de judecată trebuie respinse ca inadmisibile, în temeiul acestei dispoziții.
- 152 Întrucât reclamantul a căzut în pretenții cu privire la primele opt motive în cadrul recursului formulat, al nouălea motiv privind repartizarea cheltuielilor de judecată trebuie declarat inadmisibil.

Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

- 153 Conform articolului 61 primul paragraf a doua teză din Statutul Curții, în cazul în care anulează hotărârea atacată, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată. Aceasta este situația în speță.
- 154 Ținând seama de cele de mai sus, nu este necesar să se statueze decât asupra motivului invocat de reclamant în acțiunea formulată în fața Tribunalului prin care se solicită anularea deciziei Comisiei de refuzare a accesului la extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente.
- 155 În această privință, din cuprinsul punctului 43 din prezenta hotărâre rezultă că registrul în cauză nu a fost întocmit și că, în consecință, Comisia nu putea să dea curs cererii reclamantului. Prin urmare, acțiunea sa trebuie respinsă ca fiind nefondată cu privire la acest aspect.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 156 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat sau atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.
- 157 Potrivit articolului 138 alineatul (3) din acest regulament, aplicabil procedurii recursului în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, în cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Cu toate acestea, în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Curtea poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.
- 158 Întrucât Comisia a solicitat obligarea domnului Strack la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta a căzut în pretenții cu privire la motivele sale invocate în cadrul recursului, precum și cu privire la al doilea motiv al recursului incident, trebuie să se decidă că reclamantul suportă propriile cheltuieli de judecată efectuate în prezenta instanță și o treime din cheltuielile de judecată efectuate de Comisie în cadrul prezentei proceduri.
- 159 În ceea ce privește cheltuielile de judecată efectuate în procedura în primă instanță, este necesar să se constate că cheltuielile de judecată efectuate în procedura în primă instanță în care s-a pronunțat hotărârea atacată sunt suportate potrivit modalităților stabilite la punctul 7 din dispozitivul acesteia.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene Strack/Comisia (T-392/07, EU:T:2013:8) în măsura în care, prin această hotărâre, Tribunalul a anulat Decizia Comisiei Europene din 24 iulie 2007.**
- 2) **Respinge în rest recursul incident.**
- 3) **Respinge recursul.**
- 4) **Respinge acțiunea în anulare în măsura în care este formulată împotriva deciziei Comisiei Europene prin care se refuză accesul la extrasul din registrul privind deciziile de respingere a cererilor de confirmare a accesului la documente.**

- 5) **Domnul Guido Strack suportă propriile cheltuieli de judecată efectuate în prezenta instanță și o treime din cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.**
- 6) **Comisia Europeană suportă două treimi din propriile cheltuieli de judecată efectuate în prezenta procedură.**
- 7) **Cheltuielile de judecată efectuate în procedura în primă instanță în care s-a pronunțat Hotărârea Strack/Comisia (T-392/07, EU:T:2013:8) sunt suportate potrivit modalităților stabilite la punctul 7 din dispozitivul acesteia.**

Semnături